

El ojo eléctrico

La Casa Encendida

Comissariat per Antonia Gaeta i Pilar Soler

Del 11 d'octubre de 2019 al 5 de gener de 2020

Sempre he tingut una atracció per l'aspecte disfuncional de l'art, de les cosmogonies delirants, o les coses que es regeixen al marge d'una normativa imposada, productiva que respongui al concepte de discurs establert, conegut, tolerat, o que representin algun sistema legítim. En definitiva, coses que tinguin una funció. L'octubre passat es va inaugurar a La Casa Encendida de Madrid l'exposició *El ojo eléctrico*, un projecte expositiu comissariat per Antonia Gaeta i Pilar Soler que reuneixen les obres de 41 artistes pertanyents a la col·lecció Treger/Sant Silvestre dipositades al Centre d'Art Oliva de Saõ Jõao de Madeira a Portugal, una col·lecció àmplia integrada per més de 350 artistes de diferents procedències i especialitzada en l'art brut o l'anomenat *outsider art* del segle XX.

El Ojo eléctrico situa el punt de partida en els còdis secrets, les cosmogonies numerològiques i l'art mediúnic. Una aproximació perceptiva, àmplia, i distant a la vegada que tratada des de possibles àmbits com poden ser la mística, la psicologia, o la literatura en la qual explora la força de les obsessions compulsives, les visions fantàstiques, i els processos subversius davant l'ordre instaurat. Sensacions inesperades que, a mode de jocs binaris com plaer i desempament, alteració i consciència, misteri i esoterisme, em porten a pensar en aquesta disfuncionalitat o absència de practicitat dels artistes que hi son presents en aquesta exposició.

Durant el recorregut de l'exposició s'el·labora una dialectica que es genera a partir d'aquesta narrativa i procés subjectiu i es desfragamenta al mateix moment que es confecciona un metarrelat en el qual es reivindica l'aspecte fantàstic, secret, místic i invisible del subjecte, i que s'accentua en la impossibilitat moltes vegades de desxifrar en la seva totalitat els missatges inscrits. El meu interès, més enllà de les profecies i l'obscurantisme que ens aporta l'exposició, s'atura en l'exploració d'aquesta funcionalitat i/o disfuncionalitat que defineix el rol social i polític de l'artista, més enllà de qualsevol índex de genialitat, i capaç de desafiar la percepció i explicació de l'entorn més proper, apostant per altres possibilitats extraordinàries que no obligatoriament han de passar per la raó, la lògica i la rendibilitat. Una manera de treballar en art que, des de lo gestual, lo frenètic, lo mínim, l'incoscient, i lo subvertiu, fins i tot des de l'agressivitat, questiona el que som com individus i el nostre entorn, des d'una manera i un espai àmpliament més profund.

El recorregut expositiu té una intenció deliberada de barrejar aquests 41 artistes que procedeixen de diferents èpoques; alguns artistes s'inclouen en els discursos d'avantguarda de la primera meitat de segle XX com Wolfli, Scottie Wilson, Lesage, Friedrich Schröder-Sonnenstern o Fleury-Joseph Crepin; d'altres apareixen en l'actualitat en biennals d'art i discursos contemporanis com Bruly Bouabré, Albino Brazo Vasilij Romanenkov; també apareixen artistes que actuen com mèdiams com Madge Gill, Agatha Wojciechowsky, Anna Zemánkova, Guo Fengyi, Nina Karaseko Margareyhe Held; hi ha profetes com Aníbal Brizuelao Adelhyd van Bender; cosmogònics com Janko Domsico, o John Urho Kemp;

d'altres que treballen des de missatges encriptats i secrets com els de Harald Stoffers, Melvin Wayo o Berverly Bakery, i propostes que funcionen a mig camí d'elements màgics i obres d'art com les de Hort Ademeito o Raimundo Camilo. En definitiva, artistes que, desprovistos de qualsevol redit, prioritzen les seves creences en el que fan en detriment d'uns interesos particulars en relació als aspectes socials, artístics, i econòmics que s'erigeixen, moltes vegades, en el treball en art.